

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

& mortuus est, atque sepultus in regione sua. Verò Hebræi asserunt non fuisse de genere Ebed de Nachor fratris Abrahæ descendisse stirpem fuisse eum temporibus Patriarcharum. Natus enim genuit Hus, de cuius stirpe Iob creditur generus, secundum quod in exordio voluminis eius dicitur, inquit: Vir erat in terra Hus nomine Iob.

VITA B. ANTHIMI PRESBYTERI, & aliorum sanctorum Martyrum. quæ apud Surium extant.

Pinianus ducta in uxorem Lucina egregia nobilitate matrona, cum acceptis à Diocletiano & Maximiano Augustis codicillis, Asiæ procon- declaratus esset, ut gratum imperatoribus obsequium exhiberet, acerrima persecutione Christiani agitabar. Habebat autem à consilij Chæremonei quædam hominem mente scilicet & valentissimum, qui cum multiuarijs tormentorum Christianos interimeret, à malo demone per multas horarum spatia miserissime torquetur, tandem Sanctos, quos interfecerat, inuocans. Quo viso Pinianus nimio terrore correptus in morbum incidit, qui nulla medicorum arte curari poterat. Cernens autem Lucina non aliam huiusmodi causam esse quam quod Christianorum cæcitate pollutus aditum in se inimico patefecisset, studio Christi Confessores perquisiuit, eosque à vinculis liberatos ad se adduci curauit. Anthimus erat presbyterij honore insignis & diaconus, alijsque religione præstantes, Maximianus, Fabius, Diocletius & Florentius: quibus Lucina opes amplissimas & liberam abscedendi libertatem proposuit, si maritum ab ea, qua tene-

ti Maij.

Pinianus Asiæ procon- sul.

Chæremonei à demone ceptus expi- rat.

Mm batur

batur aegritudine, liberare possent. Ad quam Anthimus: Si, inquit, maritum tuum saluum & incolam mem vis, hortare eum ut relicto dæmoniorum cultu Christiana sacra pura mente amplectatur: & dæcto citius optata salute gaudebit. Illa, his auditis, mox ad Pinianum ingressa quæ ab Anthimo accepta rat exposuit; eumque ut Christianis sacris se servari pateretur, sedulè admonuit. Ille verò cum a medicis destitutum, nullamque salutis spem restam cerneret: Profectò, inquit, valde illum credere oportet, qui nò credat eum verum esse Deum desperatam salutem reddere, & homines è tuo faucibus eripere potest.

Lucina itaque egressa, protinus Anthimum & Pinianum introduxit, eosque honorifica sede excipere voluit. At Anthimus: Non, inquit, huiusmodi causa ingressi sumus, sed ut Christianæ dogmata semianimi Piniano proponamus, quæ si acquiescere velit, optatam salutem consecuterit. Ad quæ Pinianus cum aures nimiumque expectaret, & se promptum paratumque ad Christianam doctrinam suscipiendam esse diceret, Anthimus sine moleculè sanctissimæ Trinitatis mysterium, & lapsusque humani generis exposuit. Postremo ardenti pietate de redemptione & Christi beneficijs differere inciperet, Pinianus sublati in celum manibus, & corde & ore Christum confiteri, Christum adorare & supplex scelerum suorum veniam postulare cœpit. Qua confessione Anthimus & Pinianus vehementer gavisus, humique prostratus, precibus incubuere. Et ecce illis orantibus, subito ingens fulgor emicuit, totumque illum locum mirificè illustravit: simulque Pinianus præstantissimam salutem consecutus est.

Anthim⁹ Piniano summam doctrinæ Christianæ exponit.

Pinianus credit.

NNI, &c.

Ad quam Anthonio
lum & in col
moniorum
lectatur: &
Illa, his an
nthimo accep
s sacris se
le verò cum
lutis ipem
de illum de
n esse Deum
omines è

anthimum
fica sede ac
n, inquit,

Christiane
onamus, qui
em consec
imurque
ad Christi
nus sine
erium, &
Postrem
Christi
ablatis in
conficere
suorum
Anthimo
e prostrat
e illis oram
q; illum loc
anus prill

um verò in Christi benignitate incredibili gau
dentias, Maximum, Bassum, Diocletium & Flo
rentium è carcere ad se vocavit, quibus cum septen
tibus in precibus perstitit: & clariore Dei cogni
one imbutus sacris aquis cum coniuge totaq; fa
milia expiatus est. Interea vt percepti beneficij me
ritum animum declararet, nequaquam functio
nem proconsulis abiecit, sed anno integro in eadem
provincia Christianos à metallis & ergastulis do
mestica exceptos benignè habebat, pedes lauabat,
manus excolabatur, & suppeditato sumptu re
quie necessarijs ad propria dimittebat. Et quia
ceterus magis indies magisque excresebat, præ
fata & vicinam prouinciam, vbi amplissimas
provincie Auxium oppidum possessiones habebat, eis
tribuit.

Postquam verò annis admodum tribus Sifinnius,
Diocletius, & Florentius, cum alijs permultis vno
quo Deo pariter vacantes confedisent, & sine
molestia debitam Christo seruitutem impen
dit tali modo ad martyrij palmam peruenisse tij.
Erat ibi couentus hominū quorundam,
impuris sacrificijs semel quolibet trienis à dæ
monibus responsa postulabat. Cū ergo statuto
temporis spatio euoluto solitas impietates offeren
tarijs exercerent, negarunt dæmones se con
suetudine dare posse, nisi Sifinnius, Diocletius,
Florentius, sacrificarent. Itaque sacrilegi violen
ter Sanctos ad simulacra pertrahentes, cū
modo ad sceleris consensionem eos inducere
non possent, lapidibus in ipso monte obruerunt: vbi
discessum malignæ plebis, Christiani debi
tæ sepulture honore reliquias eorum prosequuti

Cedes sifin
nij, Diocle
tij & Flore

MM * PORD

Porro Anthimus Presbyter nō longē ab urbe via Salaria apud prædia Piniani latitabat. Accidit autem ut rusticis Syluano sacrificantibus, is quierat eorum sacrificiorum auctor, à diabolo arreprehēderet, omnesque ipsi occurrentes gladio exderet. Ita res cū ad Anthimū perlata fuisset, is fidei clypeo armatus homini furioso & in obuios quosque crudeliter sæuienti occurrit, dixitque: In nomine Domini mei Iesu Christi sta vincas catenis spiritalibus, gladiumque, quem ad hominum faciendos des corripuisti, abijcito. Ad hanc vocem preces

Anthimus
hominē fu-
riosum li-
berat, & ad
Christū ad-
ducit.

ille fixus permansit, quem Anthimus manu arripit ad suum domicilium perduxit; & precibus Antoni triduo vacās, non modo hominem à meretricore, sed quod multo præclarius fuit, à nequitia perditione liberauit, & ad Christum adiunxit. Non ille tantum sed multi insuper alij eius virtutis exemplo prouocati nomina Christo dederunt, ut locum illum Syluano dicatum securibus exderent, & Deo omnipotenti consecrarent.

At verò alij nonnulli pestifera simulacrorum religione demerati, eaque re grauiter offensi Priscum Consularem adduxerunt, ut euerfa ab Anthimo mulacra restitueret & debitum de eo suppliciter mereret. Sed cū is in Christi confessione immo permaneret, & minas suppliciaque contempnente ligato ad collum eius ingenti saxo, in Tyberim precipitatus est. Angelus autem Domini, qui clarissime illi conspiciendum præbuit, ruptis vinculis eum cum orationis eum restituit. Altera igitur die Gentiles eum saluum & ad populum concionantem viderent, tam admirando spectaculo attoniti ad noua eius sese abiecerunt & poenitudine ducti impietatem execrati sunt. His auditis Priscus Anthimus

Anthimus
in Tyberim
iactatur, &
ab Angelo
educitur.

fiti iussit, quem cum vinculis & minis & terro-
ribus frustra superare conatus fuisset, neq; vlla pos-
sione permouere vt idolis immolaret, capitis necatur.
sententia damnauit.

Eo autem vita functo & honorificè à Christia-
nis in oratorio ipsius sepulto, Maximus, qui Anthi-
mo perquā familiaris fuerat, venerari coeptus est:
hui paulò post ab eodem Prisco in vincula missus
multis grauius casus eadem martyrij palmam
Anthimo percepit. Eo igitur etiā ablato, Bas-
sius eodem in loco percussos Christianorū animos
egregia oratione confirmabat, hortabaturque vt in
sanctorum passionibus letarentur potius quàm lu-
pant. Accidit indè vt multi ad mercatū (qui tum
in loco, quem Forum nouum appellabant, habeba-
nt) confluere & Baccho sacrificarent; cumq; Bas-
sius ad eadem sacrificia impellerent, & is constan-
ter ac præcisè negaret, eosque execrandæ impietatis
argueret, & statu oris sui simulacra euerteret, illi in
iracundiam impetu facto calcibus, pugnis & fu-
ribus eum ceciderunt, donec spiritum exhalaret.

Maximus
verberatur
& indè ca-
pite plecti-
tur.

Cædes Bassi.

Bas-
sius eum ceciderunt, donec spiritum exhalaret.
Bas-
sius verò tradiderunt Prisco, à quo diuturna ma-
cratus custodia, cum omninò respueret sacrificia
demoniorū, capite plexus est. Arque ita omnes isti,
Anthimus, Maximus, Bassus, & Fabius illis locis cæ-
derunt, in quibus orare consueuerant via Salaria.

Item Fabij.

Bas-
sius verò Sissinius, Diocletius, & Florentius eo in lo-
co humati sunt, quo lapidibus obruti fuere, iuxta
Piniarum oppidum. Eorum autem martyrio mul-
ta gratulabatur Piniarius illustriss. qui fidei & in-
tegritate & moribus insignis migravit ad Dominū.
Lucina autem coniunx eius iam marito orbata,
per noctes in precibus perseuerans castissimum
exhibebat famularum. Cumque supra vires in-
ligiosa vi-

Mors beati
Piniari.

Lucina re-
ligiosa vi-

edia & triduanis ieiunijs se maceraret. Sebastianus
 martyr Domini ei apparuit, locumque, in quo
 ipsius corpus sacrilegi abiecerant, indicauit. Quod
 illa mox extractum venerabunda sepeliuit: atque
 ab eodem martyre se admonitam referebat, ut quo-
 tidiano ieiunio contenta, cibum, post datam à Sa-
 cerdotibus in Missæ sacrificio benedictionem, ho-
 meret & moderatum etiam vini vsum admitteret.
 Eodem tempore cæsis Simplicio & Faustino fratri-
 bus via Portuensi, eorum soror Beatrix postquam
 funera debito cum honore & pietate curasset,
 Lucinam se contulit, vt reliquum vitæ spatium
 diuino cultu cum ea exigeret. Sed mensibus vixit
 septem eo studio transactis, cum Lucretius quidam
 vicinus Beatricis possessor prædium quoddam
 luculentum iniqua cupiditate expeteret, Beatri-
 cem comprehendi & ad sacrificandum duci iussit.
 Cumque illa constanti animo recusaret, vir eadem
 us noctu eam à seruis præfocari iussit: quam Lu-
 cretius in suis ipsa manibus apud fratres eius sepeliri
 Porro Lucretius, occupato prædio cum amicis
 ram daret, & inter pocula sanctis martyribus
 taret, ecce infans fœminæ cuiusdam in has vocem
 rupit: Audi Lucreti, occidisti & inuasisti. Tu
 datus es in manus inimici. Ad quæ verba pallens
 tremore correptus Lucretius, & mox à dæmone
 grauiter tortus post horas tres impium exitum
 spiritum: cæterisque, qui conuiuio intererat, terro-
 rum sua morte incussit timorem, vt simul omnes
 Christianos confugerent & ex animo nomina
 Christo darent.

Lucina autem fugam meditante propter
 cutionis acerbiter, S. Beatrix ei apparuit, &
 mente illam reuocauit, dixitque illo ipso

S. Beatrix
 præfocatur
 in carcere.

Ecclēsię restitutum iri. quod ita factum est.
 fuit autem castissima matrona annis nonaginta
 que eleemosynis, ieiunijs, precibus & hymnis
 ornata: quibus operibus mirificę ornata tandem
 ad Dominum migravit.

VITA S. GANGVLPHI MARTYRIS.

ex ea qua extat in Suriy Commentarijs.

Angulphus præclaris in Burgundia ortus na-
 talibus, à parentibus adhuc puer Christiana
 religionis disciplinis apprimè eruditus est:
 tenera illa ætate cū esset egregia indole & for-
 teleganti, consuebat crebris piorum interesse
 conventibus, fauosque diuinorum eloquiorū fulci-
 ens ab ore illorum, Catholicas sententias manda-
 re memorię: ita vt fragili corpusculo impressam
 liceret, cernere effigiē & exemplar sanctitatis.
 Cetera autem ætate nulla non morum honestate
 solutus, ludicra malè ociosorum hominū specta-
 ta tanquā voraginem quādam deuitabat, & pe-
 nitentium iuuenum lubrica consortia respuebat.
 Quā verò amplissimæ opulenti patrimoniij pos-
 sessiones & facultates ad eum deuolutæ sunt, tanta
 benignitate pauperibus & egenis consuluit, quantā
 verbis vix explicare possumus.

11. Maij.

Patria eius.

Pietas pueti

Ducit vxore
 tem.

Vol autem ad virilem ætatem peruenit, vxorem
 generis quidem nobilitate ipsi non imparem,
 moribus longè dissimilē, quam præpotens Deus
 potissimum ei sociasse videtur, vt per illam
 viri patientiam & innocentis vitæ simplici-
 tatem probaret egregiē: quā vsqueadē virtutum
 merita occultare studebat, vt ab inuidis
 parò inertia torpere diceretur. Atque ne vllum

otio vel torpori locum daret, plerunque ventatione se exercebat, eaque ratione innata vitiorum alimenter repellat. Cum autem eo tempore Pipino regi regni Franciæ gubernacula ea tempestate tractaretur

Militat regi
Franciæ.

precipuam quandam inter fortissimos exercituum suos operam nauaret, & regio ministerio perfunditur in patriam redire vellet, iter per Campaniam habebat. Vbi vero sumpturus ientaculum & equis prebiturus nonnihil a via deflexisset, forte in loco perspicuo fonte irriguo, & lecto gramine amoenissimo incidit, in quo postquam consedisset Dominus superuenit, quem vir beatus, ut erat humanitas ad pariter sumendum cibum inuitauit. Interdum autem de fonte illo emendo agere coepit, verò ut possessor audiuit, intra se tacitus verbum cum ridere coepit, existimans id non ab animi stultitate sed quadam stoliditate proficisci. Atque

Emit fontem
is que diuini
tus alio trans-
fertur.

cum putaret se & pecuniam recipere & fontem nihilominus retinere posse, indicauit pretium dari nimirum solidos, quos protinus vir beatus accipere iussit. Inde sumpto cibo, cum ascensus equorum rennas venisset, (qui locus basilica in eius honorem extructa celebris habetur) vxori quid egisset nuntiauit: quæ eius facta malignè impetrans clamorose hebetem & vecordem, & rerum suarum potestatem dicere coepit. Non diu autem post cum ad locum domui suæ propinqua exiisset, & aquam facilius haurire non habebat, scipione quædam aquam in manu tenebat solo defixit: & plenus fidei miraculum conuersus iussit eum, euulso scipione aquam quam, quæ illic emersura esset, haurire. Et ecce extracto per famulum scipione, ingens aqua in terram ex imis terræ visceribus scaruriit, & fons ille avarus venditor se perpetuo retenturum sperans

granuit; vel potius diuina virtute translatus est, qui
hodie saluberrimè scaturiens beati Gangulphi
suffragijs multis sanitatem adfert.

Fons ille
morbis me
detur.

Vxor autem beati viri rupta coniugij fide, cum
quodam è clero nefaria commixtione sese polluit.
Cuius rei indignitate permotus vir beatus debitas
pœnas exigere statuebat: sed veritus, ne, si illi
males necis esset, superioris vitæ innocentiam ali-
quæ sceleris nauo obscuraret; tandem rem totam di-
uino iudicio commisit. Accidit interim vt die quo-
dam cum sola coniuge prædij fines lustrando cir-
cumberet, & ad quendam fontem veniret: vbi vxorem
suis verbis compellauit: Multa quidem de te, con-
iugum, passim feruntur fœda & indigna natalibus tu-
is, quæ verane an falsa sint, certò mihi non constat:
sed diuina prouidentia, quam nihil fugit, vt se res
sciat, iam certis declarabit indicijs. En fons hic
propositus est, nec frigidus valde, nec immodicè
calidus. In hunc igitur manum immitte, & è fundo
lapillum extrahe: & siquidem à culpa es aliena, ni-
l mali patieris, sin autem polluta es nõ sinet Deus
scelere scelus tuum. Tum illa, cum intrepidè iuran-
do, falsos de se rumores sparsos assereret, & illos
beati viri sermones contemneret, yecordiæque af-
funderet; incunctanter in fontem manum iniecit.

Hæc autè simulatque lapillum ad se retrahere co-
nata est, membris omnibus obriguit, abstractaque à
corpore & brachio, quousque aqua pertigerat, cute,
nil aliud misera nisi repètinum interitum expe-
ctabat. Tum Gangulphus ad eam: Optaram quidè,
si fidem seruasses, omnia tecum vitæ huius
perpeti, & prospera atque aduersa om-
nia, vtrumque fors tulisset, æquo animo suscipere:
sed quòd quidem hoc te scelere obstrinxisti, morte

Diuinitas
proditur cõ-
iunx adulte-
ra.

Mm s quidera

quidem digna es, sed meis manibus nolim tibi nocem adferre: diuino potius te iudicio relinquo. Et si quidem dignos poenitentię fructus egeris veniam à Deo impetrabis. Si autem tantę nequitię veniam non imposueris, cum auctore eius diabolo flammis gehennę inextinguibilibus concremaberis. Memine deinceps contubernio nequaquam fruere. Habeas autem tibi, vnde possis vitam sustentare, neam propter nuptias donationem. His dictis, cum suos conuocasset, ascenso curru, ad prædia sua cucul in Auabensi territorio sita profectus est, perstitis illic & misericordię vacans operibus, nullaque tempus solitis virtutum studijs vacuum consumens.

Discedit ab adultera vxore.

At mulier infœlix iam suę relicta liberati detestando illo Clerico solitę libidini indulgentiē fortassis zelo inflammatus Gangulphus amboliquãdò interficeret, nefaria de eius morte cogitare cœperunt. Totus igitur malo dæmonio fessus clericus, capta & temporis & loci opportunitate, cum virum sanctum famulorum, manerio destitutum sciret, clam eius cubiculum ascendit vt dormientem opprimat. Cumque percutem ad caput eius gladium è vagina educeret, etumque in ceruicem abdere niteretur Gangulphus experrectus ictum declinãs in coxam accepit. Profanus ille proiecto gladio & equo confestim fuga euasit. Gangulphus verò atrociter vulneratus, cum aliquot post diebus viuendi finem adesset, ret, Dominici corporis & sanguinis perceptio, itum suum muniens foeliciter è corpore ad Deum migravit. Porrò duę amite eius religiosę, sanctitiminę eo in loco, qui Varennas dicitur, sanctitudo & castitatis studijs vacantes, VVildetrudis & VVilhelma

Atrociter vulneratur.

Reddit spiritum.

postea comperto obitu eius, ad funus accesserunt,
 illarumque corpus cum crucibus & cereis, diuino-
 rumque hymnorum melodia, ad eum, quem dixi-
 mus, locum, non sine miraculorum gloria deporta-
 runt, atque in basilica, quam vir sanctus in S. Petri
 apostolorum principis honorem cōstruxerat, con-
 siderunt: in quem sanè locum ante obitum suum
 modicū benignum, beneuolum ac liberalem sese
 declararat, & necessarios reddidit illi Deo serui-
 tis suppeditarat. Ut autem de eius sanctitate &
 caritate certiores fierent mortales, ad commu-
 nem omnium vtilitatem & profectum virtutibus
 & signis Dominus eum celebrem reddidit & mira-
 culis illustrauit.

Quæ verò poena sit consecuta auctores cædis e-
 us non est silentio prætereundum. Itaque Clericus
 cum propter tam atrox facinus suū detestabili mu-
 tati tanquam nuncium lætissimam indicasset, &
 cum se ea immanitate oblectassent, miser abiit
 eorum exoneraturus. Mox adest cælestis vindicta,
 cum scibus corporis viscera quoque in cloacam
 eiecit, & infelicem animam in tartarum præmi-
 sit. Fœmina autem, ut audiuit ex quadâ puella sua,
 quæ diuinitus collata esse beneficia ijs in locis,
 quæ S. Gangulphi exanime corpus fuisset de-
 positum, furore & amentia percita dixit: Perin-
 dit efficit virtutes & signa corpus Gangulphi atque
 meus. Dixit illa & nefariam impuri oris vo-
 cabat mox obscœnus quidam ani crepitus cōsecutus
 est. Erat autem dies Veneris, quem Christiani sextâ
 vocant feriâ quo id accidit: semperq; deinceps quò-
 tidie vixit, quot illo die verba prorulit, totidè à par-
 te corporis posteriori foedos reddidit sonos, inau-
 dit quodâ diuinæ animæ uer sonis exéplo. Cuius
 rei

Ultio dicitur
 na in per-
 cussore viti
 sancti.

Item in ad-
ultera vxo-
rem.

rei tam celebris fama toto regno diffusa est, ut in-
que diximus, rex Pipinus illac iter faciens, aliquot
miserit percunctatum, num hæc ita se haberent. Illi
autem ad regem & proceres, quæ auditione & oculis
compererant, bona fide retulerunt.

VITA S. MAIOLI ABBATIS. EX I.
qua est ab Odilone presbytero conscripta. Successor
hic Ademaro anno Dom. 944. peruenit, & regnavit
annum 993. numeraturq; quartus cenobij Glau-
censis Abbas.

11. Maij,

Beatissimus Maiolus præclaro stemmate ortus
& à nobilibus parētibus ab ipsa infantia
vigili cura nobiliter educatus, postquam
tu & providentia Dei totum adolescentiæ tempus
sine vlllo castitatis dispendio transegit, successore
accedente ætate Lugdunum profectus est, ut alibi
& præstantiora quæque in diuinis libaret. Erat
vir quidam Antonius nomine, sapientiæ & erudi-
tionis laude cum primis celebris, cui se in discipulo
tradidit, ut postea magni illius Antonij eremitici
Christi discipuli exempla logè acrius, quam huius
Antonij philosophi, sectaretur. Posteaquam ve-
niminum humanarum diuinarumque rerum cogitatione
egregiè imbuisset, Lugduno ad Maticensis monasterii
uitatem à proceribus patriæ, nempe cognatis &
amicis reuocatus est: apud quos cum aliquam diu-
sine admirabili virtutis splendore versatus, tandem
episcopus loci illius, quem tantus virtutum splendor
latere non poterat, eum ecclesiæ suæ archidiaconi
conum constituit: quod ille ministerium, impeditum
te episcopo, sola obedientiæ virtute suscepit.

Fit Archidiaconi.

Ea autè ciuitas habet vicinum monasterium
tis spiritualibus studijs decētissime ornatum.

fectus & fratres crebro eum ad se inuitabant, e-
 colloquio & spiritali cōubernio vehemen-
 delectabatur: prorsus vt vnice eum sibi fratrem
 sciscere cuperent, quem postea etiam patrem ha-
 mereretur. Et huc quidem cum omnis ille Do-
 nigræ intentus esset, tum verò Hillebrādus qui-
 senior adeò eius amore ardebat, vt nullum nõ
 neret lapidem quò rãto thesauro, qui in eius pe-
 re latitabat, cœnobium aliquando potiri posset.
 ræ post dulcissima colloquia & mutua synce-
 ræ charitatis officia & obsequia, gratia Dei in
 animo seculi contemptum parere cœpit. Quid
 rãta? Posito ecclesiasticæ dignitatis officio, spre-
 rãndanz nobilitatis fastu & supercilio, postha-
 nobilissimo illo parentum & amicorum con-
 silio, totum se cœlesti magisterio subdidit. Nec
 multò post ad monasterium veniens, ad exe-
 canda monasticæ vitæ instituta, mira animi prom-
 ptitudine & alacritate non solum Abbati sed etiam
 fratribus sese subiecit: tantaque inter eos virtute ac
 caritate versatus est, vt facîle in quouis pietatis
 studio primas sibi vendicaret.
 nato autem conuersionis suæ anno, cum beatus
 marus Abbas, cuius monitis & iussis tota ani-
 matione parebat Maiolus, non solum viribus
 fortis, sed etiam luminibus orbatus esset, com-
 muni fratrū votis in Abbatem electus
 electioni inuitus planè & interdico ada-
 quandem acquieuit. Igitur cum tanti cœnobij
 rãtumque & spiritalium & temporalium rerum
 tam subterfugere non posset, non minùs pruden-
 quam strenuè rem aggressus est. Erat vir omniũ
 rãtorum conuenienti dispositione decetissimè
 rãtus, sed virtutum omniũ ornatus, qui ex vul-
 tu occu-

Fit Religio-
sus.

Fit Abbas.

Virtutes &
miracula e-
iur.

tu oculisque, atque totius denique corporis habitum clarissimè elucebat, animum planè diuinum cuius exhibebat. Quànùm autem vir sanctus Deo placuerit, docere possunt signa & miracula, quæ eius meritis Dominus effecit, quândò, vt multorum fidelium fidissima affirmat relatiò, multis diuersis affectibus morbis, plerique etiam, quorù iam desperata esse vita, ab eo visitati, per gratiam Dei pristinæ sanæ columitati restituti: complures oculorum decessu caligine, lumen recuperarunt: non pauci melancholicis vexati febribus, eius precibus sunt liberati multi, vt ferūt, serpentum, luporum, canum moribus infestati, demonum quòque ludibrijs exagitati. Dominicæ Crucis signo eius dextera impresso, multis remedia perceperunt. Multi in periculis fulminum, istibus fulminum, alijsque incòmodis circumstantiis rationibus sunt seruati. Etsi autè non excitantur prope mortuos, alia certè potiora præstant: quæ per eum Dominus miracula edidit. Quòd si res anima plus est quàm corpus, multo excellentius animas semper victuras à peccati morte excipere quàm extincta corpora ad vitæ huius pericula rumnas reuocasse. Porro eorù, quos ab animæ perdita morte & immani vitiorum voragine ad vitam reduxit, suisque exèplis in vitæ vias perducit, tantus est nùmerus, vt soli Deo cognitus sit. Hic ergò atque id genus alijs claris virtutibus Deo charis minimis charus exstitit. Principes viri & regentissimi summa eum veneratione atque honoribus colebant, pectusque eius diuino spiritu plebiscunt millimè exosculabantur. Hugo Gallorum Rex illi deferebat plurimum, eum in vltima necessitate ad se vocabat, vt sancti Dionysij monasterium in consilio & ope rectius posset constitui: cuius

Innumeros
conuertit ad
Christum.

Hugo Rex
Gallorum.

voluntati lætus obsecundans Syluiniacum per-
missit, plenus dierū & sanctitatis ex hac vita mi-
ravit quinto Idus Maij, sexta feria illucescēte post
carissimam solenhitatem, qua Christus in cælum
scendit, & fideli seruo suo Maiolo post se scandenti
viam ostēdit. Quod vbi comperit Hugo Rex, suz
præsentia & regijs muneribus eius exequias coho-
retavit & tumulum, vbi præstante Domino multa
miracula sunt & sunt miracula, permultisque plurima
beneficia sunt, & præstantur beneficia, quæ præ ni-
mitate & multitudine & magnitudine commemorari
non possunt.

Beati vitæ
obitus.

NEREI ET ACHILLEI, ITEMQVE

*Domitilla & quorundam aliorū illustre martyrium.
re eo quod optima fide apud Sarium extat.*

Domitilla virgo nobilissim^o Domitiani Im-
peratoris neptis, cum Aurelianus consulis
filius incredibili eius amore inflānatus eā
coniugetem expereret, illa vt vicissim oculis eius
videret maximē ingentem curam & studiū in cor-
poris ornatu & cultu diū noctūque impendebat.
erat autem Nereum & Achilleum eunuchos ā
sacris quos beatissimus Petrus apostolorū prin-
cipalis Christo lucratus fuerat. Illi itaque cum domi-
tillam suam gemmis & vestibus auro splendide in-
ornatis fulgētem quotidie cernerent audacter di-
xerunt: Profecto si id studij & operæ quod in cor-
poris ornandō, vt Aurelianū maritum consequaris,
ad animæ ornatum transferres immortalē
gloriam omnium seculorum regem sponsum &
victorem habere posses: qui te eadē immortalitatis
gratia donaret: neque de ornamentis quicquam vlti-
mo tempore decidere pateretur. Ad hæc Domitilla
Ecquæ

12. Maij,
Domitilla
neptis Do-
mitiani.